

Traducció de Víctor Aldea

Kiran Millwood Hargrave

LA
JÚLIA
I EL
TAURÓ

*il·lustracions de
Tom de Freston*

**bam
bú**

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya
el 2021 per Hodder & Stoughton Limited

Títol original: *Julia and the shark*

© 2021, Kiran Millwood Hargrave, pel text
© 2021, Tom de Freston, per les il·lustracions
© 2022, Víctor Aldea, per la traducció
© 2022, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig
Primera edició: setembre de 2022

ISBN: 978-84-8343-821-3
Dipòsit legal: B. 11176-2022
Printed in Spain
Impress a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Es-
pañol de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si
necessiteu fotocopiar o escanejar frag-
ments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Hi ha més secrets a l'oceà que no pas al cel. La mare em va explicar que quan l'aigua està tranquil·la i els estels en pessiguen la superfície, uns quants dels secrets del cel cauen a l'aigua i s'afegeixen als seus misteris. Quan vivíem al far, estirava la xarxa de mànec llarg per caçar crancs sobre la barana del balcó i provava d'atrapar-los, però mai no me'n vaig sortir.

D'altres nits, quan les tempestes ho capgiraven tot i llançaven el cel i l'aigua l'un contra l'altra, l'escuma de les onades arribava al feix de llum. Entrava per les reixes de les finestres més altes i s'escampava pel terra del despatx del pare. Al matí m'escoltava els bassals d'aigua, però no em van dir mai res. Cap missatge caigut dels núvols. Tal vegada els secrets s'ofegaven durant la nit, com si fossin un peix en l'aire.

Em dic Júlia. Aquesta és la història de l'estiu que vaig perdre la mare i vaig trobar un tauró més vell que els arbres. Però no pateixis, que això no t'esguerrará el final.

Em van posar el nom de l'àvia, a qui no vaig conèixer, i també el d'un programa d'ordinador que agrada al pare. Tinc deu anys i dos-cents tres dies. Vaig haver de demanar al pare que ho calculés, perquè les xifres i jo no ens entenem gaire. Amb les paraules sí que m'hi entenc. Pots convertir les xifres en paraules, però no pots convertir les paraules en xifres, i per això les paraules deuen ser més poderoses que no pas les xifres, oi?

El pare no hi està d'acord. Tota la seva feina es basa en les xifres. És per això que hem acabat vivint al vell far de Shetland. Hi va venir per programar-lo, per fer que funcionés de manera automàtica. Aquí abans hi vivia un faroner i la flama era de gas i de guspines, no era pas una bombeta de tungstè de mil watts. Gas i guspines, com els estels.

El far és més a prop de Noruega que no pas d'Anglaterra. Fins i tot més a prop de Noruega que no pas d'Edimburg. Per localitzar Shetland en un mapa, comença a casa nostra a Hayle, Cornualla, i ves movent el dit amunt en diagonal i cap a la dreta, fins que trobis un grapat d'illes disseminades com si fossin una taca de tinta. És Orkney. Si vas una mica més enllà, n'hi ha un altre grapat. Shetland. És un arxipèlag, és a dir, un grup d'illes, i nosaltres vam venir a una illa que es diu Unst.

Unst, Shetland, Escòcia.

M'agrada com la gent d'aquí en pronuncia el nom com si hi hagués més lletres. Es-còu-cia. Això és una altra cosa que tenen les paraules: hi ha espai entre elles. Canvien segons la boca de qui les pronuncia. De vegades a la meua boca canvien tant que

esdevenen coses del tot diferents, però el pare diu que d'això se'n diu dir mentides.

Amb les xifres no hi ha lloc per a això. Fins i tot el «llenguatge» de les xifres, el que el pare fa servir per treballar, s'anomena «codi binari». Si busques «binari» al diccionari hi diu:

(adj.) Que consta de dos elements, de dues parts.

Dues parts. Bé i malament. Cert i fals. On hi ha espai entre aquestes dues opcions?

La mare també treballa amb xifres, però ella prefereix les paraules. És científica, i això vol dir que t'han d'agradar totes dues alternatives. Les xifres t'ajuden a classificar i enregistrar les coses, però només les paraules t'ajuden a explicar-les.

A Cornualla estudiava les algues, unes d'un tipus concret que netegen l'aigua de tots els agents químics nocius, i potser arribarà el dia que fins i tot podran dissoldre alguns plàstics. Segurament deus haver vist imatges de tortugues amb plàstic fins a les orelles. Jo en vaig veure una vegada, d'imatges d'aquestes, i encara me'n recordo. M'agradaria oblidar-les, però potser és més just no poder-ho fer. Tancar els ulls no fa desaparèixer coses com aquestes.

Quan al pare li van oferir la feina a Shetland, va ser la mare qui va proposar de venir-hi a passar l'estiu perquè, tot i que la seva feina amb les algues era important i bona per a les tortugues, venir a Unst volia dir que estaria més a prop del que de debò volia estudiar: les coses més grosses que viuen als mars més freds.

A la universitat estudiava les balenes i va escriure un article molt llarg sobre una balena que volta pel món tota sola perquè

canta a una freqüència diferent de la de les altres balenes. Les sent, però elles no la senten a ella. Em faig una mica el càrrec de com s'ha de sentir, aquesta balena. Des que la mare va caure malalta que sento com si jo cridés per dins. De tota manera, el seu animal preferit del món mundial no era una balena, sinó un tauró. Un tauró de Groenlàndia. I com que era el tauró de la mare, aquell estiu també va ser el meu tauró.

M'agrada com les paraules són més amables que les xifres. Podria fer que les coses tornessin a ser com eren abans, llàstima que el que t'explico és una història real. Si t'hagués de parlar de la mare amb xifres, et diria que ara les xifres més importants sobre ella són 93875400, que són les que duu a la polsera de l'hospital. Però 93875400 no et diu res sobre la mare. Això només ho poden fer les paraules. Però de vegades fins i tot les paraules em fallen.

M'embolico. Aquest és el problema amb les paraules, però també és el millor que tenen. Poden voler dir tantes coses i cada paraula té tantes branques, tantes arrels, que si no estàs segur del camí et pots perdre com la Caputxeta Vermella al bosc. De manera que he de recular una mica. He de recordar on provo d'arribar. I on provo d'arribar és la mare.

Vam trigar quatre dies a arribar a Shetland. Això és més del que trigues a arribar a Austràlia en avió, que és a l'altra banda del món, i tornar. Dues vegades. No em pensava que es pogués trigar tant, ara que tenim avions i trens bala, però hi vam haver d'anar en cotxe perquè tenim llibres que pesen massa per pujar-los a l'avió i una gata anomenada Tallarines, que és massa escandalosa per dur-la en tren.

Es diu Tallarines perquè quan era un cadellet era tan menuda que cabia en un pot buit de tallarines instantànies que el pare menjava per dinar. La mare rentava i guardava els pots per plantar-hi llavors de tomàquet, perquè odiava llençar el plàstic. De ben segur que has sentit a parlar de pirates que tenien gats a bord i aquest és el paper de la Tallarines. La mare se l'enduia a les granges d'algues i la gata s'asseia a la proa de la barca i bufava al mar.

La idea de deixar la Tallarines a Cornualla quedava descartada, de manera que vam comprar una caixa especial perquè hi viatgés. Estava pensada per a gossos i va ocupar gairebé tota la part dels seients de darrere. Jo vaig quedar arraconada a un costat amb els pots de tomàquet als peus. El pare va posar esglaons a la caixa perquè la gata hi pogués pujar i també una safateta dins del seu petit compartiment perquè tingués privacitat quan li calgués.

–Espero que no faci caca –va dir la mare–. Quan fa caca fa molta pudor.

–La caca de tothom fa pudor –va dir el pare, equànime.

Em sap greu que la primera vegada que sents les veus dels meus pares estiguin parlant de caques.

La Tallarines estava massa ocupada miolant per fer servir gaire la safata de sorra. És un superpoder que tenen els gats: es

poden aguantar la pixera moltíssima estona. En això i en moltes altres coses no s'assemblen als humans. Nosaltres ens vam aturar moltes vegades per anar al lavabo i perquè la mare i el pare fessin torns per conduir. Van posar un audiollibre. Es deia *The Crowstarver*, de Dick King-Smith. Era molt trist i no vam trigar gens a posar-nos a plorar.

Vaig resseguir el nostre viatge al mapa de carreteres, els meus pares ja no el feien servir perquè tenien un TomTom. A mi em sembla que els mapes són més interessants que les pantalles. Et mostren tota la imatge i fan que les carreteres semblin venes o rius.

Vam passar la primera nit al West Midlands, en un hostel d'una parella perepunyetes que admetien gossos, però no pas gats. Era massa tard per buscar un altre lloc i per això el pare va quedar-se al cotxe amb la Tallarines mentre jo dormia amb la mare al llit de l'habitació. Tenia un matalàs d'aigua; es veu que temps enrere havien estat molt populars.

–És com dormir a la panxa d'una balena –va dir la mare, mentre es girava al matalàs–, amb tant de clapoteig i de grunyits.

–Vols dir?

–Ho sé. He sentit l'interior d'una balena. Una es va empassar un transmissor que utilitzàvem per enregistrar-les cantant. Feia més soroll que el mar.

La respiració se li va tranquil·litzar, com sempre que parlava del mar.

–Estàs emocionada per les balenes de Shetland?

–Sí –vaig sentir un somriure en la seva veu–. N'hi ha de tants tipus! *Balaenoptera musculus*, *Physeter macrocephalus*, *Monodon monoceros*, *Delphinapterus leucas*.

–Balenes blaves, catxalots, narvals i belugues –vaig recitar d’una tirada, tot traduint els mots llatins a paraules que pogués pronunciar–. Sembla fet especialment per a tu.

–Sí. I per a tu. Serà el millor estiu que et puguis imaginar.

–Que hi veurem llúdrigues?

–És poc probable, però possible –la mare no responia mai preguntes com aquesta amb un «sí» o un «no». Era una científica, i això volia dir que sempre deixava marge per a l’impossible–. Tot i que jo viatjaré en direcció nord, cap al mar de Noruega. Diuen que hi ha un tauró de Groenlàndia.

M’esperava una història, una història sobre el tauró de Groenlàndia. M’ha parlat de criatures marines des que jo era una marreca i jo les he anat apuntant en aquesta llibreteta groga que té una margarida a la coberta; les he anat enfilant com si fossin un collaret. Tot el que m’explicava lluïa i jo ho atresorava. Però la mare va tornar a badallar i, com que ja no feia servir paraules complicades, vaig saber que estava a punt d’adormir-se.

Em vaig tombar i l’únic que vaig veure van ser les seves dents, que brillaven en la foscor. Era com si la resta de la seva cara ja no hi fos i la vaig tocar per assegurar-me’n. Recordo la seva cara d’aquella nit, la noto a la punta dels dits. Les paraules també poden ser un viatge en el temps.

No vam esmorzar a l’hostal carrincló i el pare es va posar a rondinar perquè la Tallarines s’havia fet caca i el pijama li feia pudor. La mare el va penjar per la part de fora de la porta, subjectant-lo

amb la finestra tancada, però va sortir volant a l'M5 passat Birmingham i va anar a parar sota les rodes d'una furgoneta. Es van barallar, raó per la qual vam acabar a l'M6 en direcció a Manchester. Després vam agafar l'M62 passat Manchester i al final vam tornar a l'M6.

En aquest moment jo ja estava molt avorrida de l'M6 i dels noms de les carreteres. No seria millor que tinguessin noms com els dels llibres? «Ruta dels Elfs», «Ronda d'Allà» o «Camí de Llambordes Grogues»? Això hauria fet que tant tu com jo aquest darrer paràgraf l'haguéssim trobat molt més interessant.

DOS

—Ja hi som?

Sèiem al cotxe al moll de la vila de Gutcher, a l'illa de Yell, i miràvem el bot minúscul que ens duria fins a Unst.

Haviem arribat aquí després d'haver conduït prop de mil sis-cents quilòmetres i de fer una llarga travessia en ferri des d'Aberdeen fins a Lerwick, la ciutat de l'illa de Mainland, Shetland. Si encara tens el mapa segurament només hi surt representada com un puntet. Però és el puntet més gros de Shetland i per això és on arriben els ferris que surten de terra ferma a Escòcia.

Fins aleshores, tot el que havia vist de Shetland era molt verd i molt moll. Teníem els núvols tan a prop del cap que estava segura que els hauria pogut tocar. Tan bon punt ens vam aturar, el pare va sortir del cotxe tot encongint i va començar a fer els salts que fa cada vint minuts quan treballa amb l'ordinador. Jo em vaig deixar lliscar seient avall de la vergonya, però, per sort als voltants no hi havia ningú de la meva edat que em pogués veure.

–Un rotllet de salsitxa? –la mare es va girar. En tenia un a la mà i me'l va oferir. A la falda en tenia un pot ple, de la grandària d'un pot de pintura. Deia que era millor comprar-ne a granel, si els envasos eren de plàstic. Li agradaven els rotllets de salsitxa barats i secs, amb una carn rosa o grisa, entremig de la qual, de tant en tant, ensopagues amb algun trosset que és millor escopir. El pare diu que estan fetes de tots els talls de carn que no es venen a les carnisseries. I ell no en menja.

Vaig agafar-ne un mentre la mare feia estiraments al seu seient. Vaig sentir com el coll li feia un clic. Estava avesada a ser a l'exterior i a moure's. Tenia un impermeable de color groc de batalla, com el que duen els treballadors a les plataformes petrolieres, i sortia fes el temps que fes. Fins i tot, quan treballava amb l'ordinador, el deixava al taulell de la cuina i teclejava dreta.

–El tauró de Groenlàndia –vaig dir.

–Mmm? –va fer la mare amb la boca plena de salsitxa.

–Quan érem a l'hostal parlaves del tauró de Groenlàndia. Et sembla que en trobaràs un?

La mare va mastegar tota pensadora i llavors va mirar el rellotge.

–Et ve de gust estirar les cames?

–Sí, mentre no hàgim de fer el que fa el pare.

Ara el pare balandrejava els braços a banda i banda, de manera que li donaven cops a les cames i al cul. Tot i el vent, sentia com respirava a ruflets. La mare va esclafir a riure.

–Entesos.

Vam sortir del cotxe i la mare va agafar els abrics del portaequipatges. Com que el meu és vermell, el seu groc i el del pare verd, posats de costat semblen un semàfor.

El vent ens empenyia en la direcció d'un banc petit i xop que hi havia al moll de pedra. La mare s'hi va deixar caure. Tant li feia mullar-se: formava part de la feina de ser una biòloga marina.

–Com estàs, J., bonica?

–Bé.

–Ha estat un viatge llarg –va dir.

–Ja ho sé –vaig dir jo–. Jo hi era.

Va mirar al seu voltant i va fer un bot en veure'm, fent veure que se sorprenia.

–Prou que hi eres!

Vaig fer una rialleta.

–El tauró de Groenlàndia.

–*Somniosus microcephalus*.

–Ho he buscat al telèfon del pare.

–I com t'ho has fet per agafar cobertura aquí dalt?

–Diu que viuen fins als cinc-cents disset anys.

La mare va fer que no amb el cap.

–No és veritat?

–No està demostrat. Podria ser veritat, però mai no n'han trobat cap de tan vell. Em sembla que el més vell en tenia quatre-cents.

Me la vaig quedar mirant de fit a fit.

–Quatre-cents?

–Sí, –La mare ho feia sovint, això: deixava anar fets increïbles com si es dediqués a recitar la llista de la compra. Els coneixements que tenia li eren tan naturals com posar-se l'abric–. Hi ha possibilitat d'error. Normalment, amb els taurons és senzill saber quina edat tenen. Als ossos els creixen anells, com als arbres. Però els taurons de Groenlàndia tenen els ossos massa

tous, de manera que se'ls certifica l'edat a través dels cristalls que tenen als ulls.

Tenia la sensació que el cervell se m'expandia i em vaig obligar a recordar aquests fets per escriure'ls a la llibreta groga.

–Però això és una bogeria!

La mare es va estremir. Odiava aquesta paraula. Deia que la gent boja en realitat eren persones a les quals no es comprenia.

–És assenyat.

–I com poden arribar a tan vells?

–Són lents –va dir ella.

El vent li bufava els cabells a la cara, però no se'ls va enretirar. Encara recordo que els duia deixats anar, tot i que normalment se'ls lligava amb una cua. Aquell dia li mig amagaven la cara i per això se'm va acudir que semblava una vident de conte que anunciava una profecia.

–Lents? –vaig arrufar el nas–. I?

–I com que són lents movent-se, són lents envellint. És com si fessin trampa al temps. Creixen un centímetre per any. Saps quant és, això? –Va allargar la mà, els dits polze i índex gairebé es tocaven–. No és gaire, la veritat.

–Et sembla que jo viuré molt, tot i que creixo de pressa?

La mare va riure i em va abraçar. Feia olor del cautxú de l'abric, d'aire fresc i de rotllets de salsitxa.

–I és clar que sí!

–Ma...re –vaig fer veure que intentava desempallegar-me'n, però la veritat era que no m'importava que m'abracés.

Va sonar la sirena del ferri. Un cop tots els cotxes van ser a bord, el buc del vaixell es va enfonsar molt al mar i jo vaig provar de no mirar. Vaig agafar la llibreta groga per distreure'm i

no pensar en la idea que naufragariem. Hi he escrit des que tenia nou anys, ja fa més d'un any, i és plena d'informació sobre criatures marines. Vaig encetar una pàgina nova, vaig titular-la *Els taurons de Groenlàndia* i hi vaig escriure allò dels cristalls i dels ossos tous.

La història no és el meu fort, però en sé prou per saber que el tauró ja existia abans que naixés Napoleó. Abans que Mozart, de qui ens van parlar a la classe de música de la senyoreta Braimer. I Napoleó i Mozart van viure fa molt, molt de temps.

El poble de Belmont va emergir del mar gris i dels núvols grisos, uns edificis baixos grisos enfonsats a la riba. No m'importa el gris. Els meus animals preferits, a banda de la Tallarines, són les foques grises. Però vaig notar com un pes al pit, després de marxar de la terra assolellada de Cornualla i arribar a Unst, tot plujós, encara que només fos perquè era l'estiu.

Haviem de seguir conduint. Tots estàvem molt silenciosos, fins i tot la Tallarines, i em vaig demanar si sentia el mateix que jo. Hi havia una carretera que sortia del poble i els altres cotxes van anar desapareixent fins que davant nostre només van quedar-ne dos, que van girar cap a la dreta quan ens vam desviar a l'esquerra al final de la carretera. Seguïem una llista impresa de direccions que havien enviat al pare des de la feina. No hi havia senyals i cada cop hi havia més i més sots.

La pluja repicava damunt el sostre del cotxe com si tingués dits, ben bé com el pare tamborinejava sobre el seu escriptori quan esperava un correu electrònic. La finestra de la mare seguia oberta i m'arribava l'olor de la pluja: fang i gespa premsats.

–Vols dir que anem bé, per aquí? –va preguntar el pare.

–És l'únic camí –va respondre la mare tot movent el full on hi havia les indicacions impreses–. Diu: sortir de Belmont, bifurcació a l'esquerra, i recte fins al far d'Uffle-Gent.

Sí, ho has sentit bé. Uffle-Gent. L'únic altre far que hi havia a la zona es deia Muckle Flugga, és a dir que hauria pogut ser pitjor.

El camí va començar a enfilar-se i el cotxe va anar pujant a batzegades amunt, amunt, amunt. I quan vam arribar a dalt de tot, la mare va abaixar la finestra encara més, va treure el cap i va cridar d'alegria.

LA JÚLIA I EL TAURÓ

–Mira, J.! Dan!

Va dir-ho com si ens ho poguéssim perdre, cosa impossible. Al capdamunt del turó, el camí per fi es feia més planer s'obria a un tros de terra sense asfaltar, una mena de caminet d'entrada. Del costat del penya-segat sense desbrossar, davant del qual s'estenia un mar immens i embravit, en ressortia una torre rodona blanca i negra.

Uffle-Gent. El nostre far.

Em vaig adonar de per què tantes històries passen als fars. Són un bon lloc per a les aventures, inclús abans d'entrar-hi. Hi havia una escala que s'enfilava torre amunt, el camí més directe fins al llum. Hi havia una barana que n'encerclava la part de dalt i protegia un balconet que envoltava la cúpula. Al peu de la torre hi havia bolics d'ortigues i gatoses, i el pare va haver d'escatinyar-les per trobar la clau. Va renegar molt, però la mare ni tan sols li va cridar l'atenció perquè estava molt ocupada mirant el mar. Al final, la va trobar sota un vell cubell de llautó mig ple d'aigua de pluja. La va agafar amb molt de compte i va fregar-se els dits als texans. El pare pot ser una mica primmirat.

L'interior del far era fosc i atapeït. Quan el vaig veure l'ànima em va caure als peus. Amb deu passes llargues, o sis si eres el pare, n'hi havia prou per recórrer el pis de baix, el lavabo estava just al costat de la sortida de la cuina, la banyera i el vàter l'un a tocar de l'altre.

L'últim faroner hi havia deixat els mobles, que no tenien gaire bon aspecte. Les parets eren rodones i el mobiliari era recte, de manera que res no encaixava i tot estava disposat en angle recte com si tot plegat fos una mena de naufragi en què els mobles ressortien i bloquejaven les portes. Les parets eren molt gruixudes, però, malgrat això, la humitat les recorria i hi deixava clapes fosques, i tot el lloc feia olor de mar.

L'escala s'enroscava resseguint les parets com si fos un tobogan de caragol interior. Vaig deixar sortir la Tallarines de la caixa i va enfilat escales amunt, tota esperitada. Vam sentir-la miolar durant tot el trajecte fins a dalt.

–Això serà tota una aventura –va dir el pare.

–I una de les bones –va dir la mare.

El pare va obrir els braços i ens va abraçar, de manera que jo vaig quedar esclafada entre tots dos.

–Deixeu-me anar!

Van riure i es van fer un petó, i jo vaig fer un so de fàstic i vaig seguir la Tallarines escales amunt.

Tocava les parets amb els dits i les notava molles. Les voltes de l'escala em van marejar. A banda de la planta baixa, hi havia tres nivells més, tots fets de fusta i amb puntals d'acer grossos disposats en forma de creu sota cadascun d'ells. A la primera planta hi havia un llit de matrimoni, juntament amb un escriptori, i per això amb prou feines hi havia lloc per estar-s'hi dret.

Vaig seguir pujant. A la planta següent hi havia un llit individual, que ja estava fet, amb llençols estampats amb margarides que segur que feien olor de resclosit, i un llum blau sobre una tauleta de nit de fusta. La meva habitació. No s'assemblava gens a la de casa, on tenia les parets pintades del color del mar i petxines arrengrerades a les lleixes. El llavi em va tremolar. Només era un estiu, vaig dir-me amb enteresa. Això és el que es trigava a navegar des del Canadà fins a Anglaterra. Molt de temps, però no pas tota la vida. I aleshores tornaria a ser a casa amb el Shabs, la Matty i la Nell. Hi vaig entrar i em vaig deixar caure al llit. Els llençols estaven humits.

Marrameeeuuu.

La Tallarines em cridava des de dalt. Quan es posa així has d'anar a veure què vol o no calla. La planta següent quedava just al dessota del llum del far. Veia la cúpula de vidre abraçada a puntals de metall que penjaven sobre el meu cap i vaig suposar que el pare s'hi instal·laria amb l'ordinador i que faria estiraments vergonyosos mentre automatitzava el llum.

Després de quatre dies al cotxe tenia les cames balbes i quan vaig arribar al capdamunt ja no podia dir ni fava. La Tallarines gratava una porta de color vermell, al pany de la qual hi havia una clau rovellada. No se sentien ni el mar ni el vent de l'altra banda. Devia ser tan gruixuda com la paret.

–Mare! –vaig cridar.

La seva veu va caragolar-se molt fluixet des de baix i em va respondre.

–Digues.

–Que puc sortir?

La veritat és que ja tenia la clau a la mà, però vaig sentir el xiu-xiueig de la seva conversa. Per descomptat, el pare deia que no.

–Sí –va cridar ella al cap d'un minut.

–Ves amb compte! –va dir el pare en veu alta.

Vaig girar la clau i vaig empènyer. La porta va grinyolar com quan esgarrapes una pissarra amb les ungles i amb prou feines es va obrir un dit. Vaig recolzar l'espatlla al metall i vaig carregar-hi tot el pes.

Es va obrir. El vent em va atrapar i de cop i volta em va empènyer enrere, cap a les frontisses de la porta. A poc a poc, vaig fer mans i mànigues per sortir a la plataforma de metall. Era com si el temps em clavés petites bufetades a les galtes i jo tingués els cabells convertits en serps que m'esgarrinxaven la cara a fuetades. Els ulls em coïen i em ploraven.